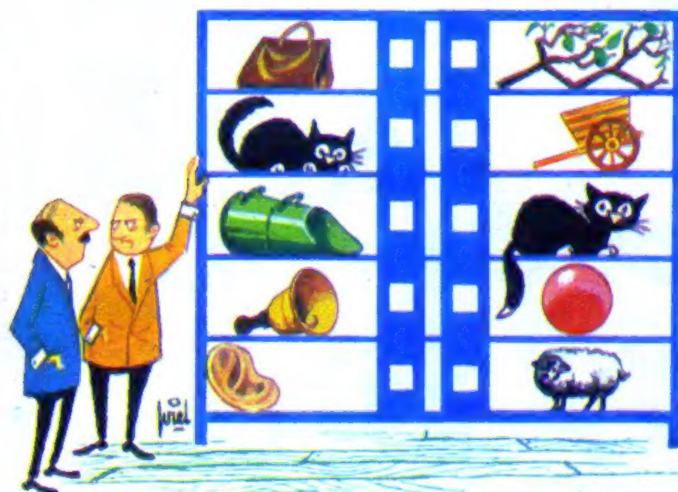

WEEKBLAD
PEP
Nr. 33
14 aug. 1965
35 ct. p. w.
losse nrs. 45 ct.
QR 57
MICK TANGY
(BLZ. 4)
THIJS POSTMA

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 35 ct. per week of ƒ 4,55 per 13 nummers (Giro 330021). Losse nummers 45 ct. **Ned. Antillen en Suriname:** ƒ 20,80 per jaar. **Overig buitenland:** ƒ 28,— per jaar. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

NOGAL WIEDES

PRIJSPUZZEL

(VOOR PIENTERE PEP-PUZZELAARS)

SPRINGLETTERS

In de blauwe rechthoeken zijn woorden uitgebeeld van drie letters. Van de twee tekeningen die je steeds op dezelfde hoogte naast elkaar ziet staan, verschillen de namen maar één letter. Schrijf de verschillende letters in de vakjes naast de tekeningen. Als je bijvoorbeeld de woorden „lat" en „lam" gevonden had, moest je de letters t en m in de vakjes zetten. Maar lat en lam komen niet in deze puzzel voor, wel een ander niet al te bekend woord voor een schaap. Als je alles goed hebt ingevuld, lees je in de twee rijen vakjes, van boven naar beneden, de namen van twee dieren. Schrijf die twee namen op een briefkaart en stuur deze vóór 19 augustus naar Redactie PEP, postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde: Pep-prijsvraag nr. 33.

PRIJZEN

Eerste prijs: een platenspeler in kunstleren koffer; 10 tweede prijzen: een badmintonspel; 10 derde prijzen: een fraaie vierkleurenballpoint.

✻

BOMEN

Vier erfgenamen van een stuk land zaten zwaar te bomen, want ze wilden het zo pas in eigendom verkregen terrein zó in vieren delen, dat iedereen drie bomen op zijn deel zou hebben. Bovendien was er de voorwaarde aan verbonden dat alle stukken even groot en van gelijke vorm moesten zijn. Zie jij er kans toe? Er zijn een paar mogelijkheden.

✻

ZEVEN IN EEN BED?

„Alle bedden in onze pensions en hotels zijn besproken," zei de burgemeester trots. „Hoeveel zijn dat er?" vroeg ik. „Precies evenveel," zei de burgemeester, „honderd pensionbedden en honderd hotelbedden, maar er komen zeven keer zoveel hotelgasten." „Waar slapen die dan," vroeg ik. „In die honderd bedden." „Ha, ha, zeven in een bed," lachte ik. „Nee, één in een bed," zei de burgemeester boos. De man had gelijk. Kun jij dat verklaren?

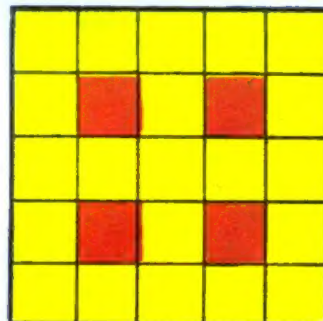
✻

VERBORGEN CIJFERS

A × A = B

In deze rekenpuzzel zijn de cijfers vervangen door letters. Gelijke letters zijn gelijke cijfers. Probeer eens de cijfers te vinden die in de plaats van de letters kunnen staan. Hoeveel mogelijkheden zijn er?

UKKEPUK

Dit is een paspuzzel, waarin je de gegeven woorden zodanig kunt invullen, dat een kloppend ingevuld kruiswoordraadsel ontstaat. De in te vullen woorden zijn: akela — elite — pasta — prent — stier — tarra.

✻

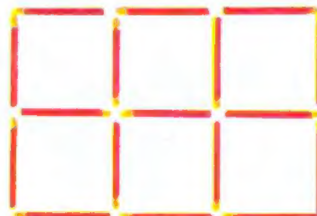
KLEURWOORDEN

Op iedere verschillende kleur in dit schema kun je een woord zetten waarvan hieronder de omschrijving staat. In ieder hokje komt één letter. Als je het puzzeltje hebt ingevuld, lees je van links naar rechts de naam van een voorwerp dat je aan je voet kunt dragen. (Roze:) keukengerei. (Blauw:) fijn. (Geel:) hevig hartstochtelijk.

✻

LUCIFERSPROBLEMEN

1 Kun je, door vijf lucifers weg te nemen, drie vierkanten overhouden?
2 Zie je iets bijzonders aan deze lucifers?

OPLOSSINGEN OP PAG. 14

OSCAR

dat moet ik PEP schrijven

Brieven voor deze rubriek moeten gericht worden aan PEP, postbus 497, A'dam.

NIET ALLEEN VOOR TIENERS

Nu deze brievenrubriek in uw blad is opgenomen, willen mijn man en ik graag onze bewondering over PEP aan u schrijven. Wij vinden het blad fantastisch. Elke zaterdagavond vechten we haast wie de PEP het eerst mag lezen. Vrienden en kennissen hebben ons vaak uitgelachen als ze bij ons op bezoek waren en wij tegen ze zeiden: „Jongens, we moeten nog even de PEP lezen, want het is zo spannend deze week." Dus zo ziet u al weer dat het blad niet alleen door de tieners wordt gelezen.

De heer en mevrouw Terpstra-Lange, Hoogeveen

STRIKJE

Spaghetti is leuk, PEP! Vertel eens hoe z'n strikje aan z'n nek blijft zitten. Met plaksel soms? Want toen het aan de totempaal hing, hing het gewoon aan een stokje. Dag, PEP! Als je het weet, zet het er dan maar onder. Ik ben 7 jaar.

Jacqueline van de Lee, Vlaardingen

Als Spaghetti z'n strikje om heeft, zit het met een elastiekje vast.

SATIRE

In PEP nr. 24 plaatste u een briefje van een zekere M. U. uit W. U plaatste dit onder het titeltje „Onverwachts". Ik had niet verwacht dat er PEP-lezers of -lezeressen zouden zijn die zulk een leuterpraat konden fabriceren. Ik had niet verwacht dat de redactie van PEP zulk een stijlbloempje zou durven publiceren. Misschien om de leuteraars, die zich dan schijnbaar toch onder de lezers bevinden, aan te sporen ook eens een briefje te schrijven? PEP, één verzoek: publiceer zulke brieven in het vervolg niet meer. De hele rubriek verliest hierdoor veel aan waarde? Of begeeft de redactie zich in deze rubriek misschien op het glibberige terrein van de satire??

Mattie Haenen, Heer

Nee, we vonden het een spontaan briefje.

JOSETTE EN ANTOINETTE

In nr. 24 staan foto's van Johnny Lion en de Jumping Jewels bij circus Toni Boltini. De tekst onder een van die foto's is echter niet juist. Johnny staat daar met de twee dochters van de directeur. Zij heten echter niet Dicky en Josette, maar Josette en Antoinette. Dicky is de vrouw van Toni Boltini. Je zult me wel precies vinden, maar het wordt zo vaak fout gedaan, dat ik het niet kon nalaten het je eens te schrijven.

Zandstra, Delft

Je hebt groot gelijk, hoor!

APPLAUS

Ik persoonlijk vind PEP een mooi blad. Wie PEP heeft uitgevonden, geef ik een applaus. Ik heb er al drie boeken van in laten binden voor later. Het is zonde ze weg te gooien of te geven, daar betaal ik niet voor. Maar die kinderachtige verhalen van Walt Disney vind ik niet leuk, wel voor de kleintjes, maar u moet er ook rekening mee houden dat er ook mensen van 18 tot en met 40 en ouder zijn die PEP lezen en die willen ook mooie en spannende verhalen.

Jan Hoek, Ermelo

PINGUIN

In de PEP van 13 maart staat een pinguïn die op twee eieren broedt. Volgens mij legt een pinguïn één ei en broedt de pinguïn ook op één ei. Indien mogelijk zou ik er graag meer van willen horen.

B. Hanskamp, Hengelo (Gld.)

Pinguïns leggen gewoonlijk één ei, maar de Zwartvoet en de Humboldt leggen er ook weleens twee.

EGOISTISCH

In PEP nr. 25 van 19 juni zegt W. van Iersel dat hij aan vliegtuigen niets aan vindt. Dat is tot daar aan toe. Ieder zijn eigen mening. Maar als hij zegt dat er foto's van bekende crossers en hun machines voor in de plaats moeten komen, vind ik dat erg egoïstisch en hij denkt daarbij helemaal niet aan de luchtvaartenthousiasten die PEP rijk is.

M. van den Bergh, Heerde

PAARDEN

Ik ben het niet eens met J. Kuipers uit Denekamp. Hij wilde autonieuwtjes in dit blad plaatsen. Ik hou het op paarden, heb zelf een paard dat Martja heet.

Denise Collins, Utrecht

ONGEZOUTEN KRITIEK

Ik vind het een reuze idee, die pagina „Dat moet ik PEP schrijven", maar ik vind het nog veel fijner en zo enorm sportief dat ook ongezouten kritiek een plaats krijgt.

Jan Luiten, Slikkerveer

HOCUS POCUS PEP

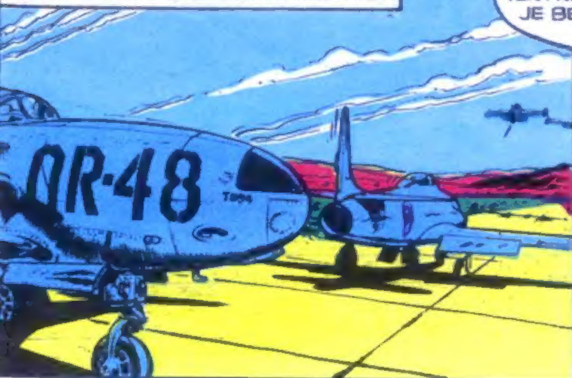

Stellig zal niemand je geloven wanneer je beweert dat het mogelijk is een naald te laten drijven. Toch kun je je bewering waar maken en wel op de volgende manier: neem een glas water, een stopnaald en een sigarettevloeitje. Leg het vloeitje voorzichtig op het water (1). Pak daarna de naald en leg die op het vloeitje. Het hele geval zal blijven drijven (2). Maar nu ben je er nog niet. Met een potlood of een klein mesje duw je voorzichtig op het vloeitje net zo lang tot het langzaam naar beneden gaat zweven (3). De naald zal mooi op het vloeistofoppervlak blijven liggen (4). Het bewijs is geleverd!

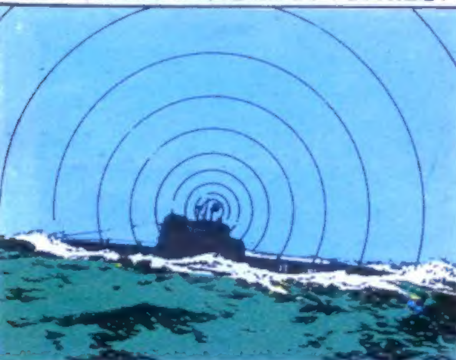
een avontuur van MICK TANGY

DE VERLOREN

RAKET

De vliegers van de voortgezette jachtopleiding op de basis van Meknès moeten een raket opsporen die ergens boven het Atlasgebergte. is neergestort . . .

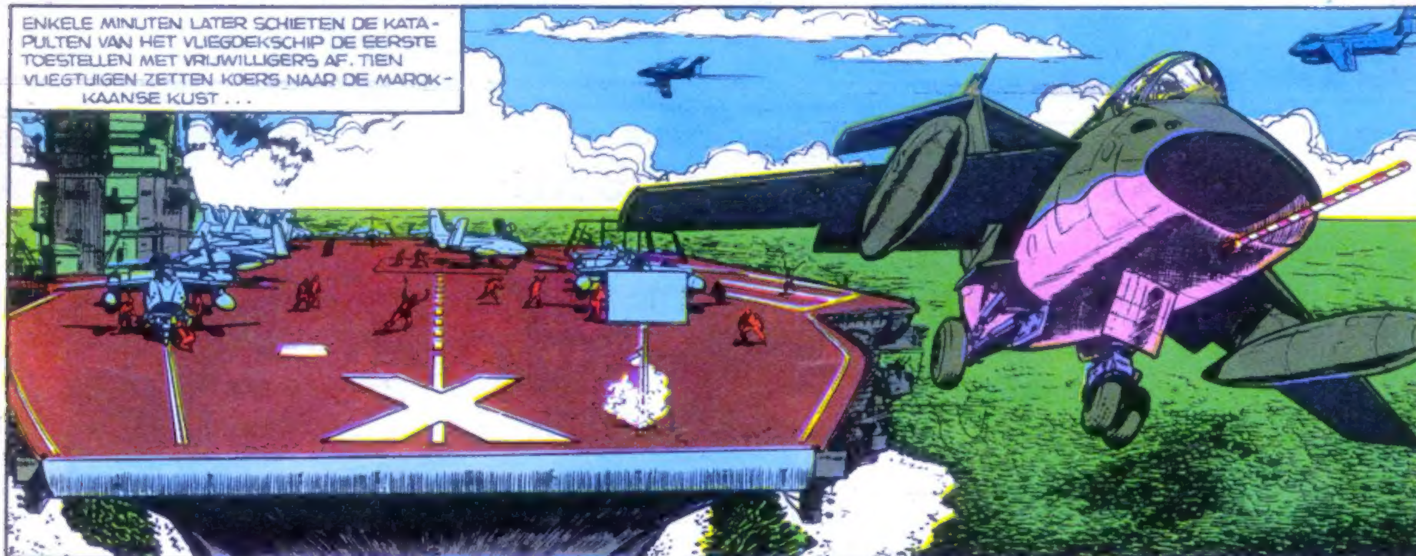

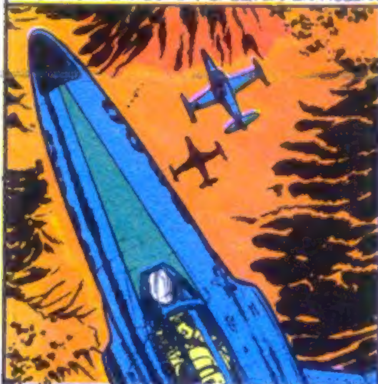
DE PILOTEN VAN HET GEHEIMZINNIGE VLIEGDEKSCHIP KRIJGEN HUN VLIEG-INSTRUCTIES . . .

een avontuur van MICK TANGY

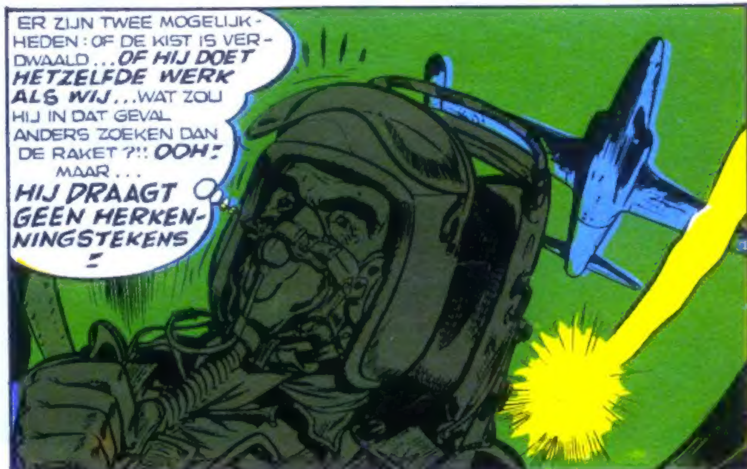
DE VERLOREN

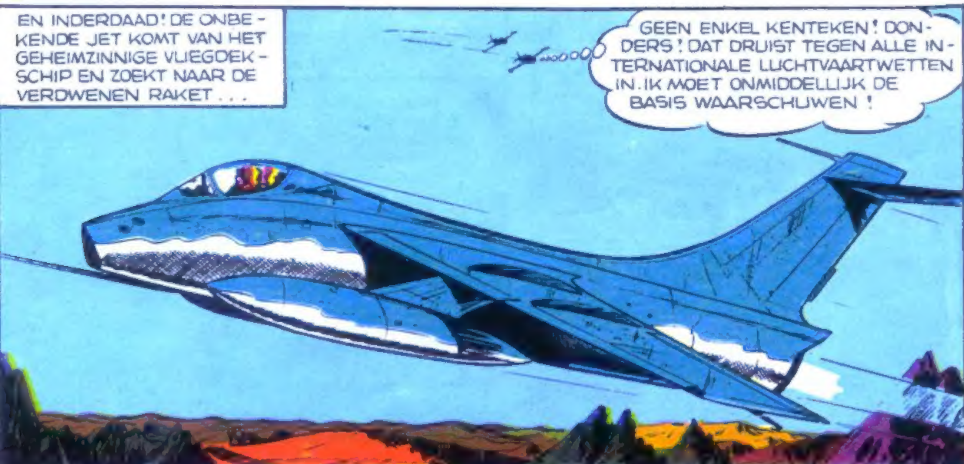

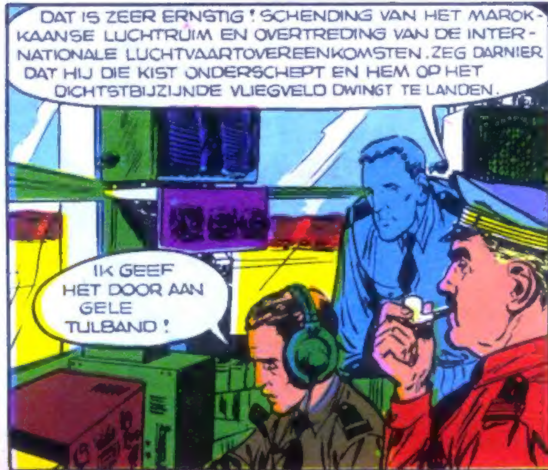

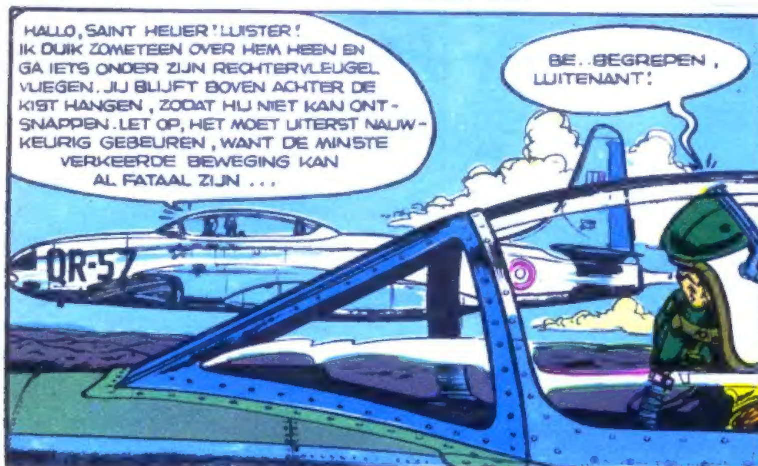

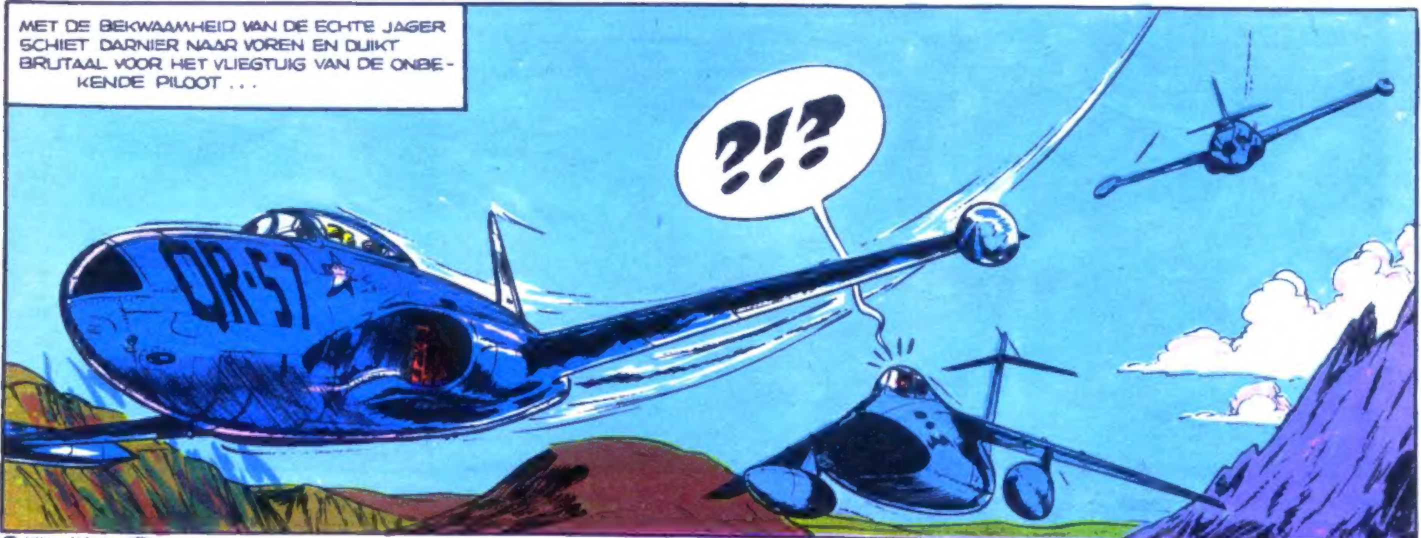

RAKET

WORDT VERVOLGD.

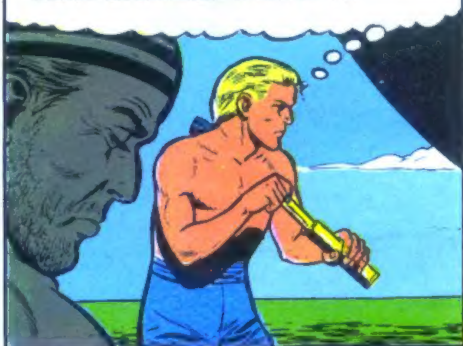

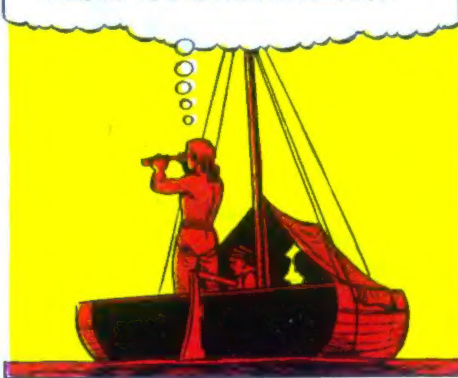
KAPITEIN ROODBAARD IN: DE SCHRIK

Erik is met enkele metgezellen ontvlucht van het door muiters bezette schip, maar hun watervoorraad is op...

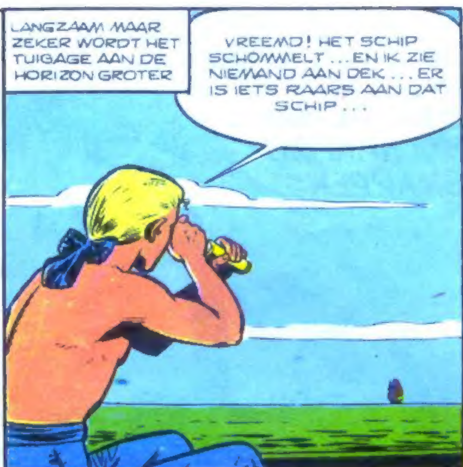

DER ZEVEN ZEEËN

WORDT VERVOLGD

ZUNDAPP VERPLETTERDE KREIDLER-RECORDS

EEN witte schicht suist over het beroemde circuit van Monza. Het hoge jankende geluid van de motor zwelt aan als hij het rechte stuk voor de tribune nadert en sterft af als hij pijlsnel voorbijschiet en de volgende bocht induikt. De Zündapp KS 50 Super SL, een racemotor in de allerlichtste klasse van 50 cc, heeft opnieuw het ronderecord gebroken.

Het gaat hard, waanzinnig hard. Vooral als we bedenken dat de motor dezelfde cilinderinhoud heeft als een doodgewone bromfiets.

Eenzaam als een astronaut in een ruimtecapsule cirkelt Volker Kramer — een bekend Duits coureur — ronde na ronde over de zwarte baan.

Hij rijdt een wedstrijd tegen de klok. Met zijn Zündapp wil hij proberen sneller te rijden dan de Kreidler Florett die vorig jaar op het circuit van Monthléry alle wereldrecords omver kegelde. De tijdwaarnemers, met de stopwatches in de hand, knikken tevreden. Het gaat goed, het gaat heel goed. Maar er kan nog zoveel misgaan. Een vastlopende zuiger, kettingbreuk, vernielde versnellingsbak, uitlopende kogellagers, een kromme drijfstang; honderdeneen kleine oorzaken kunnen het snelheidsmonster van nu degraderen tot een zielig sputterend motorfietsje dat het nog niet eens tegen een Solex kan opnemen.

Niet aan denken. Voorlopig gaat alles nog naar wens. Op topsnelheid giert hij over het rechte stuk, schakelt één, twee, drie keer terug, gooit de motor op zijn zij en snijdt messcherp door de bocht, om dan weer als een meteoor het volgende rechte eind op te stuiven.

Bij de volgende doorkomst beginnen de tijdwaarnemers en officials te juichen en enthousiast te zwaaien. Het eerste record, dat over de tien kilometer, is gebroken en gebracht op de gemiddelde snelheid van 153,452 km per uur!

Volker Kramer merkt niets van al dat vreugdebetoon, al zijn aandacht is geconcentreerd op de toerenteller en op het kronkelige circuit vóór hem. Het is een moeilijk circuit, waardoor hij onophoudelijk zijn tien versnellingen moet bedienen.

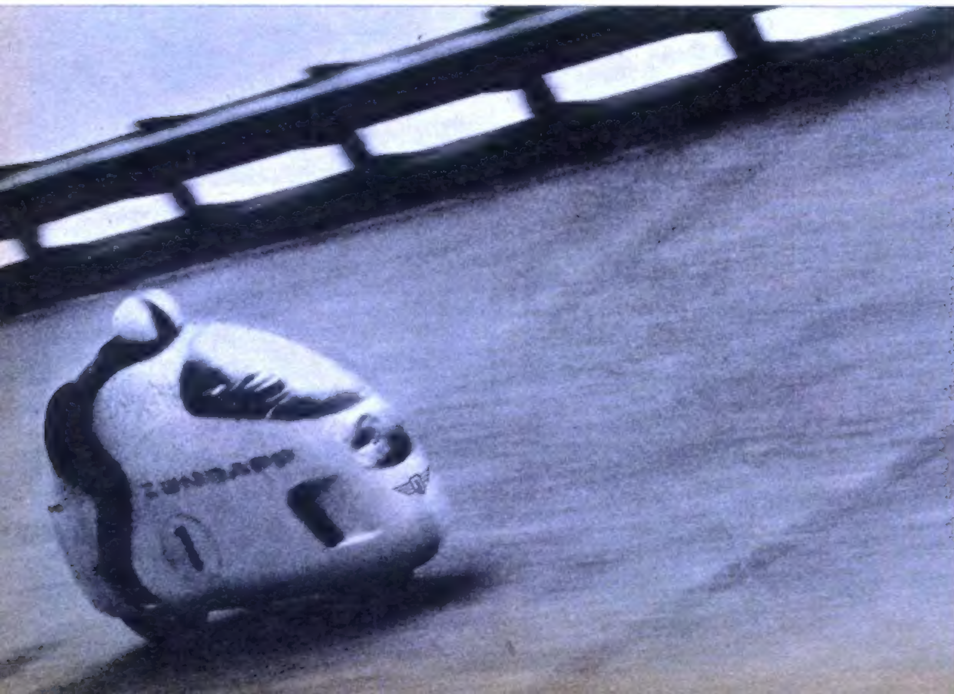
Na 100 kilometer, weer vreugde aan de pits. Het 100 km-record is gevallen en gebracht van 158,67 km per uur op 162,002 km per uur! Asjeblieft!

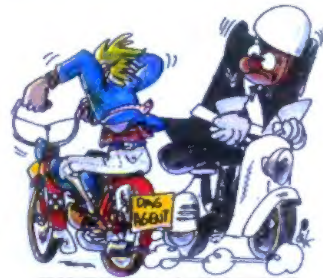
En weer is Volker Kramer de enige die er ijskoud onder blijft. Weggedoken in de stroomlijnomhulling van zijn motor raast hij op het laatste persoonlijke record af. Het werelduurrecord! De wind wakkert aan tot een lichte storm en bovendien is het gaan regenen! En elke coureur weet dat een circuit dan spiegelglad wordt.

Een levensgevaarlijke situatie, vooral als je denkt aan de enorme snelheid die de Zündapp ontwikkelt en aan het gedurfde bochtenwerk van de coureur! Maar Volker Kramer voelt zich machtig, hij weet wat hij kan riskeren en vooral, hij vertrouwt op zijn motorfiets.

De laatste minuten zijn ingegaan. Tergend langzaam draait de secondenwijzer rond en ongelooflijk snel draait Volker zijn rondjes. De allerlaatste minuut...

Nog enkele seconden... en dan ziet Volker Kramer aan de wildzwaaiende officials dat het uur voorbij is. De spanning valt van hem af. Rustig draait hij de gashendel dicht en schakelt in een lagere versnelling. Langzaam rijdt hij naar de eindstreep. Daar hoort hij dat hij zojuist het werelduurrecord heeft gebroken met een afstand van 162,609 kilometer.

SNELHEIDSBEPERKING

ALS je buiten de stad of het dorp rijdt en je draait de gashendel van je brommer helemaal open, dan kun je een gangetje halen van 40 km per uur. In de stad — „binnen de bebouwde kom" zoals de agent dat noemt als hij zijn opschrijfboekje pakt — kan je beter wat gas terugnemen, want daar mag je niet harder rijden dan 30 km per uur. Toch nog wel een behoorlijk vaartje, maar ja, d'r zijn natuurlijk altijd jongens die ook in de stad de coureur willen uithangen en op topsnelheid door de straten jakkeren. Moeten zij natuurlijk weten, maar heel wat van die jongens worden op de bon geslingerd, want de politie ligt voortdurend op de loer.

Snelheidscontrole noemen ze dat. Motoragenten achtervolgen de bromfietsers, om te kijken of ze niet te hard rijden.

Nu heb je zo'n agent meestal wel gauw in de gaten, dus wat doe je, snelheid verminderen en kalm verder rijden. Als je helemaal netjes wilt zijn, dan knik je die agent nog even goeiedag. Nu woont er in Den Haag een jongen die wel heel erg beleefd is. Weet je wat hij deed?

Op zijn achterspatbord heeft ie een bordje gehangen en daarop staat...

DAG AGENT

BROMMOPJE

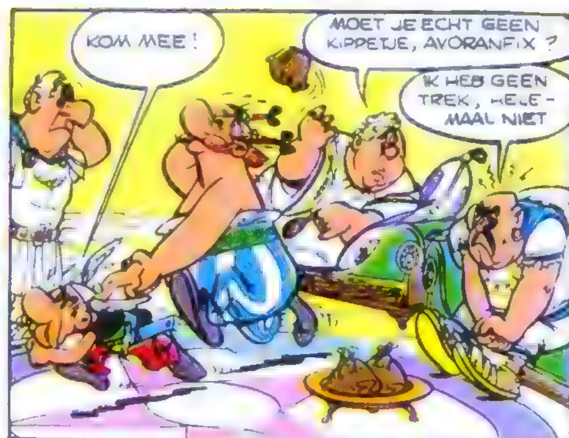
BIJ de tramhalte van lijn 2 staat een olifant te wachten. De tram komt er aan en de olifant stapt in. De conducteur kijkt hem een paar minuten sprakeloos van verbazing aan. Als de man zijn stem heeft teruggekregen, zegt hij heel beleefd: „Dat heb ik nou nog nooit meegemaakt, een olifant in lijn 2." Antwoordt de olifant: „Ja, het spijt me, het is ook niet mijn gewoonte met de tram te gaan, maar mijn brommer is net stuk..."

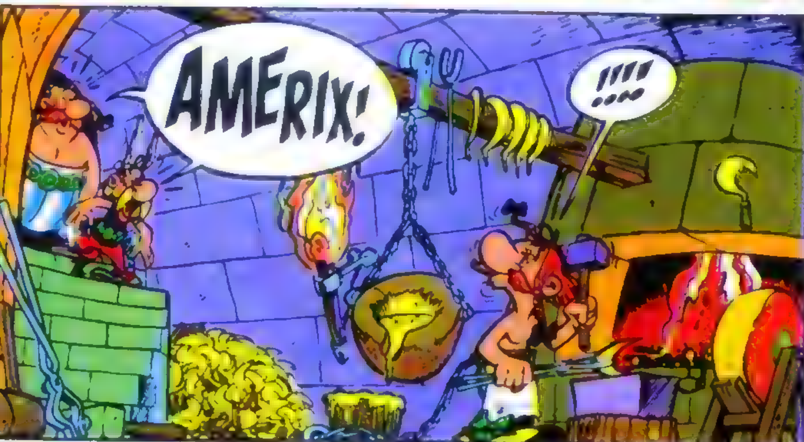
Asterix en het gouden snoeimes

Asterix en Obelix hebben ontdekt dat de aanvoerder van de bende zwarthandelaars niemand minder is dan Gracchus Pleindastus, de Romeinse prefect. Hij bekent meteen.

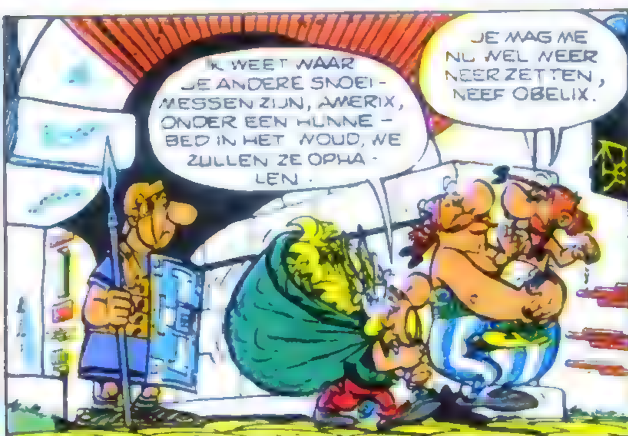

Asterix

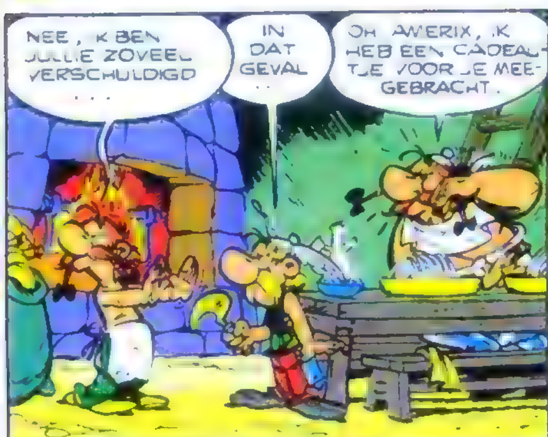

IK WEET WAAR DE ANDERE SNOEI-MESSEN ZIJN, AMERIX, ONDER EEN HUNNE-BED IN HET WOUD. WE ZULLEN ZE OPHA-LEN.
JE MAG ME NU WEL NEERZETTEN, NEEF OBELIX.

EEN PAAR UUR LATER...
DE ARME LENTIX GING ER VANDOOR ALSOF TOUTATIS HEM OP DE HIELEN ZAT
HAHA... IK DENK DAT HIJ ZICH IN LUTETIA NIET GAUW MEER ZAL LATEN ZIEN.
VOLG MIJ MAAR, DAT MOETEN WE VIEREN
AMERIX
SPECIALITEIT SNOEIMESSEN VOOR DRUIDEN & ANTIEK

WAT KUN JIJ ETEN, NEEF OBELIX.
SCHROK! SCHROK! SCHROK!

MAAR WE ZIJN NOG NIET KLAAR, AMERIX, WE ZIJN GEKOMEN OM EEN GOUDEN SNOEIMES TE KOPEN.
SCHROK! SCHROK!

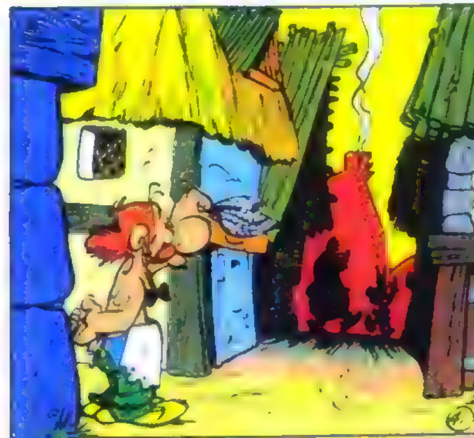

IK GEEF JULLIE DEZE MEE, DE MOOISTE VAN ALLEMAAL.
MAAR WE WILLEN ERVOOR BETALEN...
SCHROK!
SCHROK!

NEE, IK BEN JULLIE ZOVEEL VERSCHULDIGD...
IN DAT GEVAL...
OH AMERIX, IK HEB EEN CADEAUTJE VOOR JE MEEGEBRACHT.

DIE STEEN DAAR, VIND JE HEM MOOI OF NIET?
!

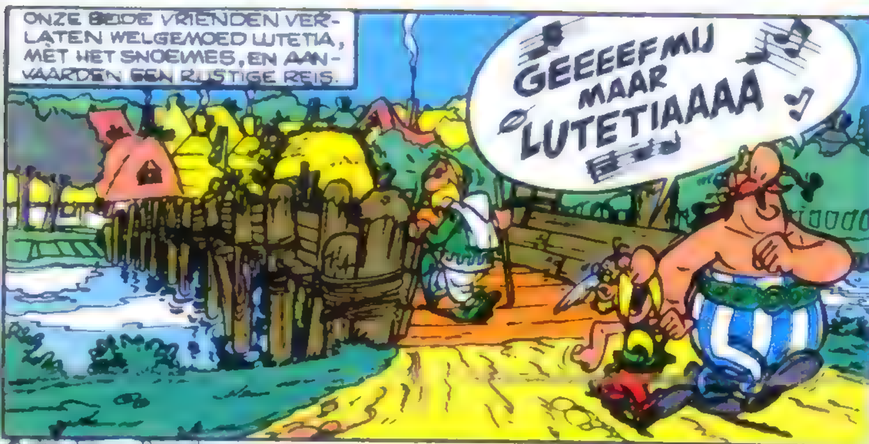

EN NU MOETEN WE WEER TERUG NAAR ONS DORP, DE DRUIDE WACHT OP ZIJN SNOEIMES.

TOT ZIENS, NEEF AMERIX, EN KOM ONS EENS GAUW OPZOEKEN.
MMMMPFF
DANK JE WEL, VOOR ALLES, IK BEN JULLIE EEUWIG DANKBAAR...
GEEN DANK! GEEN DANK!

en het gouden snoeimes

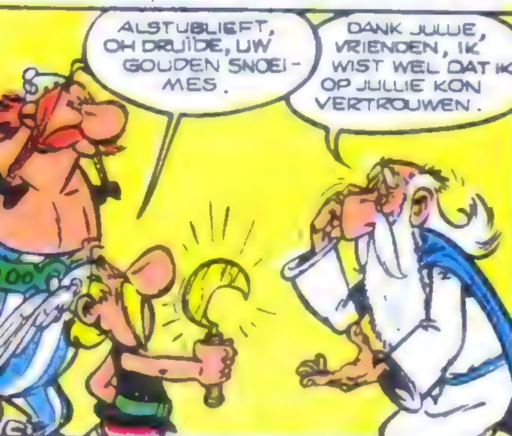

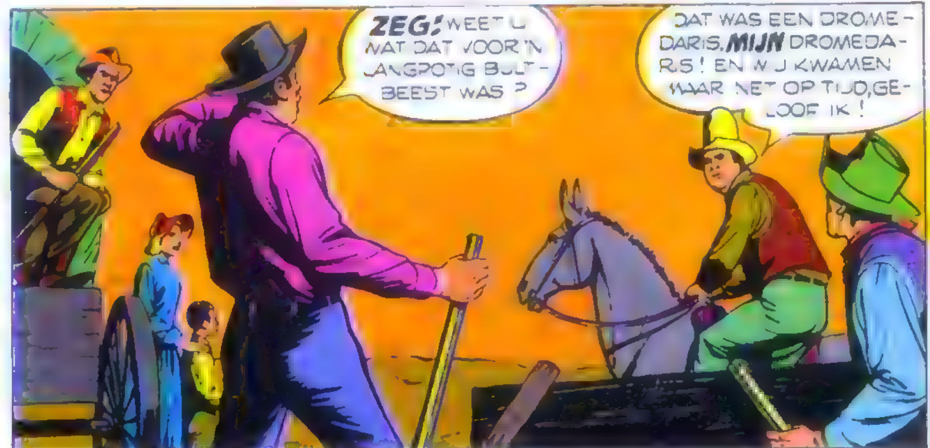

BONANZA DE SCHRIK VAN DE PRAIRIE

De paarden van de aanvallende Indianen zijn gevlucht voor de lucht die de dromedaris van Hoss verspreidt

NOGAL WIEDES

(OPLOSSINGEN VAN BLZ. 2)

KLEUR-WOORDEN

PAN - TOF - FEL

PANTOFFEL

BOMEN

LUCIFERSPROBLEMEN

2. Eén lucifer heeft twee koppen.

UKKEPUK

p	a	s	t	a
r		t		k
e	l	i	t	e
n		e		l
t	â	r	r	a

VERBORGEN CIJFERS

Er zijn twee mogelijkheden: $2 \times 2 = 4$ en $3 \times 3 = 9$.

ZEVEN IN EEN BED

Gemiddeld zullen de pensiongasten zeven keer zo lang blijven als de hotelgasten.

DE WINNAARS VAN PRIJSPUZZEL Nr. 26 ZIJN:

1e prijs: Anneke v. Ede, Gasthuisstraat 41, **Utrecht.**
2e prijs: Betty Ruiter, **Woerden.** Peter Trenning, **Groningen.** Willy Wolsink, **Gaanderen.** Marian v. Steen, **Dinteloord.** Jan Groenendijk, **De Lier (Z.H.).** Ger Hagens, **Velden (L.).** Jopie Minheere, Nw. St. Joosland **(Zld.).** Amelia Kaastra, **Amerongen.** Reitze Jonkman, **Wijnjeterp 50, (Fr.).** Dick en Henk de Jong, Dorpsstraat 8, **Bunschoten.**
3e prijs: Astrid de Jonge, **Oude Pekela.** Pieta Heins, **Beverwijk.** Klaasje Liemburg, **Heerenveen.** Harrie Klumper, **Apeldoorn.** Mej. M. den Hartog, **Amby.** Tonny Sellemans, **Rotterdam-11.** Arie Osten, **Olst.** Nico Dros, **Oosterend, Texel.** Franny v. Noort, **Lisse.** Sjaak Verhoeven, **Leiden.**

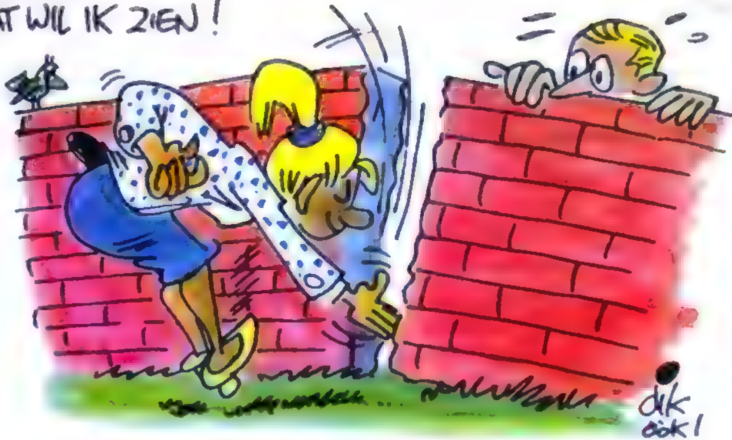
OPLOSSING PRIJSPUZZEL Nr. 31

Op reis. 1 België. 2 Egypte. 3 Nederland. 4 Zwitserland. 5 Italië. 6 Noorwegen. 7 Engeland. De eerste letters vormen het woord: benzine.

DAAR krijg ik een brief van Ria Lust, Kerkbuurt 94 in Oostzaan. Haar club is kampioen van Noord-Holland. Wat voor een club? Een... judo-club! Ria heeft, zo lees ik, met judo de oranjeband. Jawel! En met karate is ze pas begonnen. Ze schrijft: „Het zijn uitstekende verdedigingssporten, vooral karate, waarmee je in één klap iemand dood kunt slaan." Ja, maar dat hoeft niet, hoor Ria. Ik denk ook niet dat je daarvoor in training bent. „Je kunt ook met karate dakpannen, planken, bakstenen en dikke muren doormidden slaan," schrijft ze, en dat is me wel zo ongeveer bekend, al geloof ik dat het geen grapjes zijn die iemand dagelijks uithaalt. O.K., laten we het er voorlopig maar op houden, dat karate en judo uitstekende verdedigingssporten zijn.

Nu verwijt Ria me, dat ik nog nooit iets over judo, karate, worstelen enz. geschreven heb. En dat is natuurlijk onjuist. Ria heeft het alleen niet gelezen, waarschijnlijk omdat ze PEP toen nog niet had. Over Anton Geesink en andere judoka's heb ik al meerdere malen het een en ander verteld, maar goed, karate en meneer Bluming zijn er misschien tot nu toe wel bij ingeschoten, en daarover zullen we het dan binnenkort eens hebben. Ria Lust vraagt me ook het adres van meneer Bluming. Dat kan ze vinden in het Amsterdamse telefoonboek. Zoek maar bij „Bluming, J. C." En, Ria, succes met je sporten! Zo tegen de tijd dat je aan de dikke muren toe bent, moet je me eens een seintje geven, want dàt wil ik zien.

R. Vellekoop in Hilversum vraagt foto's en gegevens van Heinz Stuy, de Telstar-keeper, en adressen van voetbal-fanclubs. Ik heb ze niet. Zie dat je een KNVB-adressenboek te pakken krijgt, zoek bij Telstar en schrijf naar de secretaris. Zoek verder naar Feijenoord en vraag daar het adres van de Eddie Pieters Graafland-fanclub, die de grootste van Nederland is en een eigen blaadje uitgeeft.

MET ÉÉN KLAP

DOOR BOB SPAAK

*

DAAR viel zojuist de naam „Feijenoord". Jongens in Rotterdam die voor Feijenoord zijn (maar je kunt ook voor Xerxes, Sparta, Excelsior, De Musschen enz. zijn), weten allang dat er een boekje over de beroemde Rotterdamse club is uitgekomen, geschreven door meneer Phida Wolff jr. Het boekje heet heel simpel „Feijenoord", maar als de eerste Feijenoorders hun zin hadden gekregen, dan was de club onder een andere naam beroemd geworden. Feijenoord was eerst gewoon de HFC, hetgeen betekende: Hillesluisse Football Club. Daarna werd het Celeritas, maar omdat er, toen Celeritas tot de NVB (de Nederlandse Voetbalbond) wilde en mocht toetreden, al een Celeritas wàs, moest de naam weer veranderd worden. 't Werd toen pas Feijenoord, en dat kon omdat het Feijenoord dat voordien al voetbal had gespeeld, niet langer dan een jaar bestond. Zulke dingen kun je dus allemaal lezen in dat boekje van meneer Wolff, die natuurlijk niet verzuimt uitgebreid te vertellen over de vele successen die de Rotterdamse topclub in de loop der jaren heeft behaald. Tot en met het seizoen 1964-1965, waarin Feijenoord weer eens landskampioen werd.

*

RARE RECORDS

't Was voor de zomervakantie: veertien jongens van de Aartsbisschop Walsh-HBS in New York kwamen 's ochtends te laat op school en maakten niet bepaald een fitte, frisse indruk. Geen wonder, want ze hadden de vorige dag een basketballwedstrijd gespeeld. In alle opzichten een recordwedstrijd! Duur: 16 uur en 10 minuten, aantal doelpunten in totaal 3169 (de uitslag was een 1705 — 1464 zege van de roden op de gelen), topscorer een jongeman die 520 pnt. op zijn naam bracht. De jongens konden tevreden zijn, want ze hadden in ieder geval 25 minuten langer gespeeld dan de beide teams die het vorige Amerikaanse record hielden. Dit **lang spelen** is de nieuwste rage in het land van Uncle Sam. De spelers krijgen tijdens de wedstrijd eten en drinken, er worden non-stop langspeelplaten gedraaid (beat-muziek natuurlijk) en zo lang de toeschouwers wakker kunnen blijven, is er altijd wel iemand die voor de voltreffers klapt of juicht. Maar op school maakten die veertien op de ochtend na hun recordwedstrijd niet veel klaar. „Ga maar maffen, jullie," zeiden de leraren, en ook dat deden de veertien met ongemene toewijding en zéér langdurig.

Flippie Flink

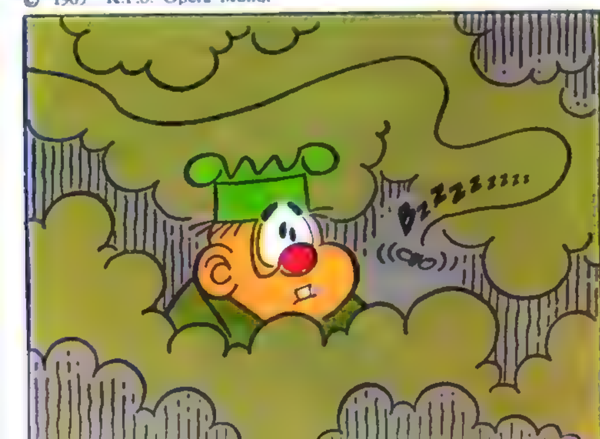

NIEUW WERELD-SNELHEIDSRECORD

DE LOCKHEED YF-12A VLIEGT 3300 KM PER UUR .....

DOOR
HUGO
HOOFTMAN

EINDELIJK is het gelukt! Het felbegeerde wereld-snelheidsrecord, dat jarenlang op naam heeft gestaan van de Russische E-176, is door de Amerikanen terugveroverd. Op 1 mei jl. vloog de Lockheed YF-12A boven de Edwards Air Force Base met een snelheid van Mach 3.12, ruim driemaal de snelheid van het geluid ofwel 3300 km per uur. Er werden op 1 mei jl. twee van die reusachtige Lockheed YF-12A's ingezet, die in totaal niet minder dan 7 nieuwe wereldrecords vestigden. Zo werd ook een hoogte bereikt van 80.000 voet. De andere records waren allemaal snelheidsrecords met wisselende belading, bijv. 1000 kg over 1000 km, 2000 kg over 1000 km etc. De Lockheed YF-12A is de modernste straaljager van de Amerikaanse luchtmacht. Het toestel staat nog altijd min of meer op de geheime lijst, en zo brachten de Amerikanen het van titanium gebouwde vliegtuig helaas **niet** naar de Parijse Luchtvaartsalon die in juni op Le Bourget werd gehouden. Dat was jammer, want velen in Europa hadden die YF-12A daar wat graag eens van nabij willen bekijken...

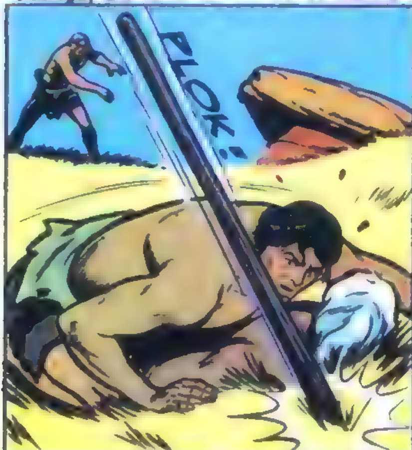

De Lockheed YF-12A van onderen gezien.

Het zwartgespoten toestel — zwart met het oog op de wrijvingswarmte — heeft twee Pratt and Whitney J-58 straalmotoren en is bewapend met geleide raketten van het type Hughes AIM-47A. Het toestel valt op door de grote deltavormige vleugel en de lange slanke romp. De YF-12A vliegt al twee jaar, en aangenomen wordt dat er minstens 50 door de Amerikaanse luchtmacht zijn besteld. Een stuk of twaalf moeten er al vliegen. De machine werd ontworpen door Clarence L. „Kelly" Johnson, de man die o.a. ook de Starfighter en de U-2 heeft gecreëerd.

Uit de YF-12A is inmiddels alweer een nieuwe machine ontwikkeld, een fotoverkenner die bedoeld is als opvolger van de befaamde U-2. Het nieuwe toestel wordt aangeduid als SR-71, is zwaarder uitgevoerd en heeft een groter vliegbereik. Nog dit jaar komt de SR-71, die zijn eerste vlucht maakte op 22 december 1964, in dienst bij het Strategic Air Command op de Beale Air Force Base in Californië. Intussen zijn ook de Russen weer met een geheimzinnig nieuw vliegtuigtype op het toneel verschenen, dat zij aanduiden als de E-266. Een zware tweemotorige machine, die onlangs vloog met 2319 km per uur en een wereldrecord veroverde, dat met 2067,5 km per uur op naam stond van de Amerikaanse B-58 Hustler. We zien wel dat de vliegtuigen nog steeds sneller en sneller worden. Trouwens, de Amerikaanse X-15 vloog al beduidend sneller dan de YF-12A. Hij haalde al zesmaal de snelheid van het geluid 6693 km per uur! Maar die X-15 wordt door een moedervliegtuig gelanceerd en daarom komen deze snelle vluchten niet in aanmerking voor 't officiële wereldsnelheidsrecord.

DE WILDE

Toenga, die door de horde verstoten is komt zijn gewonde oom te hulp. Maar Kaoem heeft het op zijn leven gemunt . . .

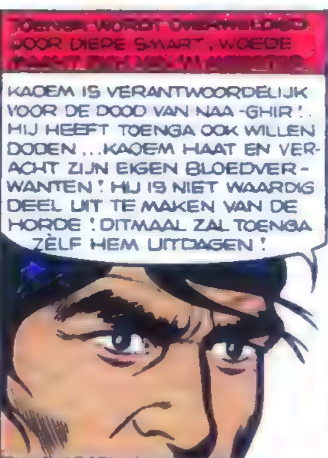

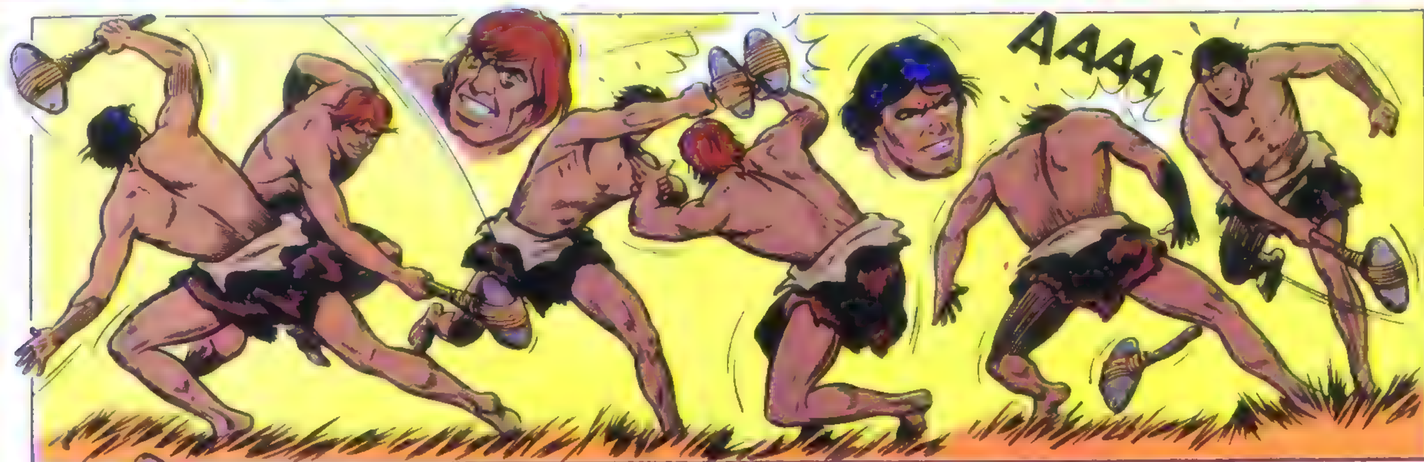

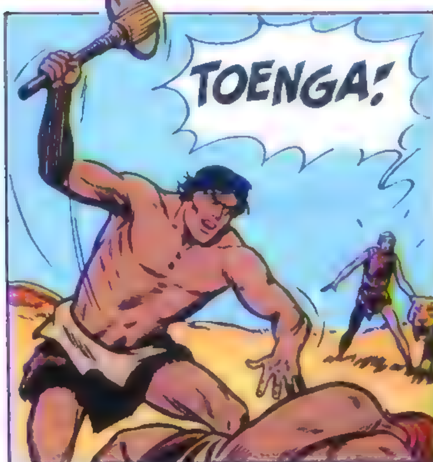

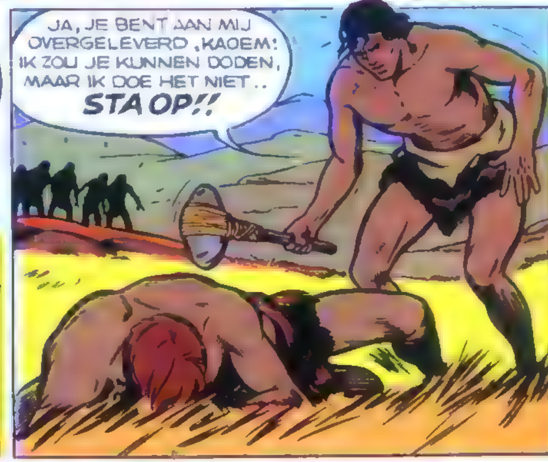
HORDE

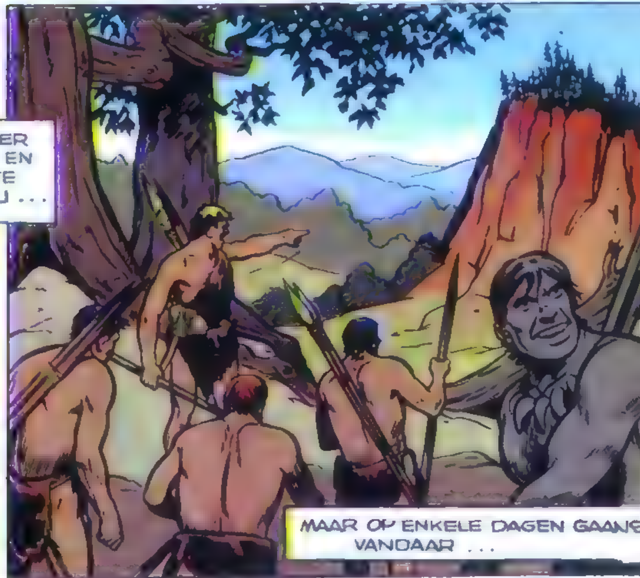

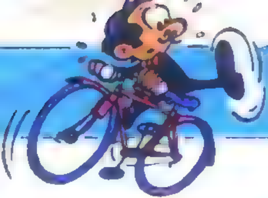

WORDT VERVOLGD.

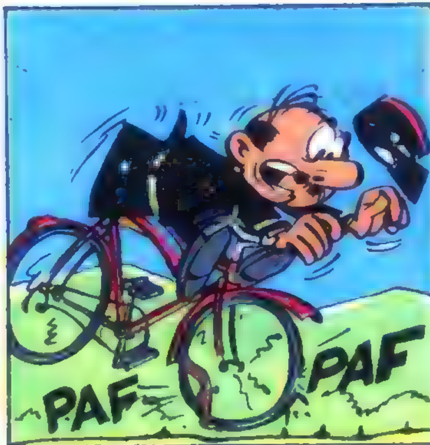

EEN AVONTUUR VAN SPAGHETTI

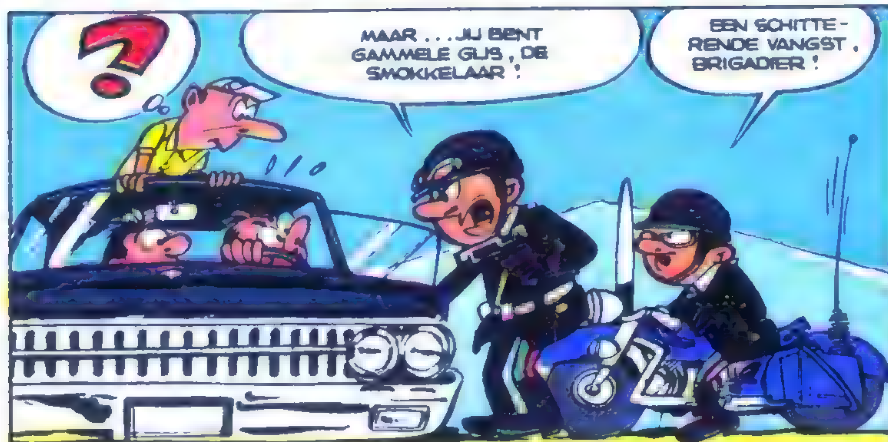

goud in de wielen

Spaghetti en Prosjoetto achtervolgen een bende smokkelaars die met gouden fietsen deelneemt aan een wielerwedstrijd. Zij worden weer op de hielen gezeten door de politie...

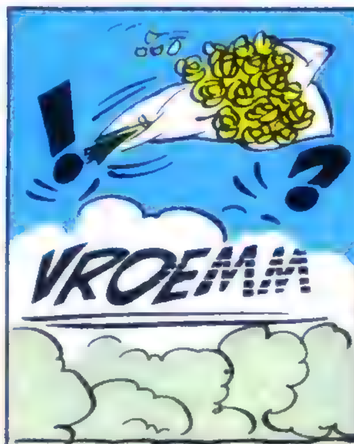

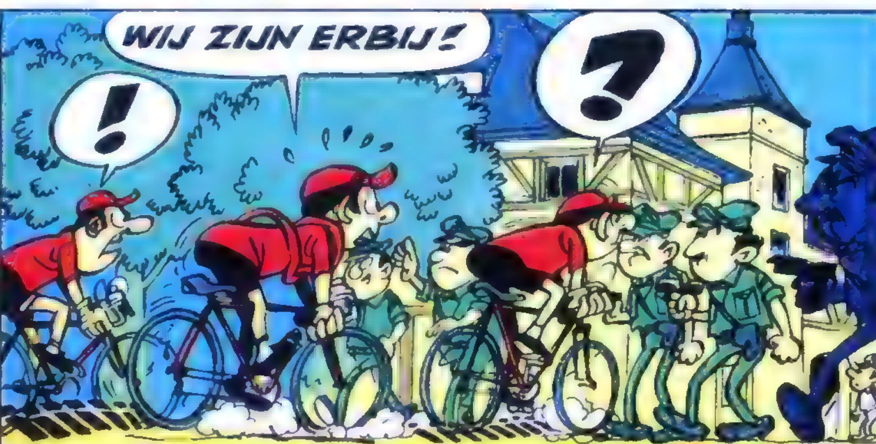

WORDT VERVOLGD.

WAT VOORAF GING

Arendsoog en Witte Veder hebben aan de oever van de rivier de bezittingen gevonden van een revolverbandiet. Men wil het doen voorkomen dat de man verdronken is. Arendsoog gelooft het niet en er wordt een aanslag op hem gepleegd...

Arendsoog en

IN

HET RAADSEL VAN DE RODE RIVIER

SPECIAAL VOOR PEP GESCHREVEN DOOR P. NOWEE. ILLUSTRATIES: H. KRESSE

MET een stevige ruk trok Witte Veder het mes uit het hout van de deur.
Arendsoog, die nog maar nauwelijks van de schrik bekomen was, liep naar zijn vriend toe en pakte het mes aan. „We kunnen nu geen licht maken," zei hij zacht. „Kom mee. Op het tafeltje aan het eind van de gang heb ik een lamp zien staan..." Hij wachtte niet op antwoord, maar opende de deur op een kier en sloop de gang in. Een halve minuut later onderzocht hij het mes nauwkeurig bij het flakkerende licht van de olielamp.
„Ik zie er niets bijzonders aan," zei Arendsoog na enige tijd. Het leek wel of hij teleurgesteld was! „Het is een heel gewoon mes... Je kunt het in elk stadje, dorp of gehucht kopen."
Nu was het Witte Veders beurt om het mes aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Maar ook de geoefende ogen van de Indiaan konden er niets aan ontdekken.
Arendsoog draaide de lamp laag en liep terug naar de kamer. „Iemand probeert ons schrik aan te jagen..." mompelde hij. „En waarschijnlijk hoopt hij dat wij onmiddellijk onze bagage pakken en ervandoor gaan. Maar... dat houdt in dat onze aanwezigheid in Hammerston door een of meer mensen niet gewenst wordt... Wie kennen wij in Hammerston? De sheriff! Het is niet aannemelijk dat hij bij het vallen van de avond door de straten sluipt om door ons raam een mes naar binnen te werpen. Hij zou ons eerder dankbaar moeten zijn! De tweede man die we kennen, is de eigenaar van deze herberg. Als hij echter niet op onze aanwezigheid gesteld was, zou het eenvoudiger zijn geweest ons te zeggen dat hij geen kamer vrij had! Bovendien hebben we, zover ik weet, niets gedaan of gezegd waardoor de herbergier een hekel aan ons zou kunnen hebben... Nee boy, er blijft maar één man over..."
„Jij bedoelen Jef Hunting?"
„Ja! Hunting is de derde man die wij kennen, al hebben we hem dan nog nooit ontmoet. Iedereen in Hammerston is er echter van overtuigd dat Hunting niet meer leeft... behalve wij! Misschien had ik vanmiddag in de herberg niet zo duidelijk moeten laten blijken dat ik er sterk aan twijfel dat Hunting verdronken is..." besloot hij, in gedachten verzonken.
„Wij nu zekerheid hebben," meende

Witte Veder

Witte Veder stellig. „Hunting leven nog!"
Het bleef even stil in het vertrek. Toen begon Witte Veder zacht te grinniken. „Wij morgen niet vertrekken?" vroeg hij.
Arendsoog verbaasde zich er niet over dat de Indiaan zijn gedachten geraden had. Het was werkelijk niet de eerste keer dat dit gebeurde! „Ja boy," knikte hij. „Jef Hunting leeft nog en voert iets in zijn schild. En als niemand onze twijfel blijkbaar deelt, zit er niets anders op dan zelf een onderzoek in te stellen!"
De volgende dag, toen het eerste morgenlicht over de daken van Hammerston speelde, stonden onze vrienden op. Het was nog doodstil in de herberg, maar toen zij beneden kwamen, bemerkten ze dat de eigenaar al hard aan het werk was. De tafeltjes waren schoon geschuurd en het glaswerk glom achter de bar.
Toen zijn gasten het vertrek binnenkwamen, wenste hij hun uitbundig goedemorgen. „Ik had niet verwacht dat u er zo vroeg uit zou zijn," lachte hij. „Hammerston is bekend om zijn gezonde lucht en vreemdelingen slapen hier meestal een gat in de dag."
„Ik neem het graag aan," antwoordde Arendsoog, „maar wij hebben een flinke rit voor de boeg."
„Dan kun je inderdaad beter vroeg vertrekken," vulde de herbergier aan. Hij knoopte zijn voorschoot los en schoof een paar stoelen bij een tafel. „Ik zal iets te eten gaan maken. Een ogenblikje geduld," zei hij. „Zal ik ook iets klaarmaken voor onderweg...?"
„Als u dat doet, verdient u een vetleren medaille met oorkonde," lachte Arendsoog. „U weet wat een mens op reis nodig heeft!"
Met een stralende glimlach verdween de goedige herbergier naar de keuken. Toen de deur achter de man in het slot was gevallen, keek Arendsoog Witte Veder aan. „Hij wil ons bepaald niet weg hebben. Zijn vriendelijkheid is gemeend!"
Een uurtje later lieten zij Hammerston achter zich. Hoewel zij al een half uur eerder reisvaardig waren geweest, had Arendsoog er de voorkeur aan gegeven nog even te wachten met vertrekken tot Hammerston ontwaakt was. Zo kwam het, dat zeker twintig mensen er getuige van waren, dat de cowboy en de Indiaan de stad verlieten. Ongeveer twintig minuten reden onze vrienden in noordelijke richting. Het monotone gerommel van de Staffoldwaterval, dat hun die nacht in slaap had gezongen, klonk nu heel dichtbij. Arendsoog hield Lightfeet in. „Hier scheiden zich onze wegen, boy," zei hij. „Ik ga verder naar Loaring, dat volgens mij nog twee uur rijden naar het noorden ligt. Jij rijdt langs de Rode rivier terug naar de plaats waar we de bezittingen van Jef Hunting hebben gevonden. De kans dat je nog iets ontdekt, is gering, maar we mogen hem niet uitsluiten. We zien elkaar weer bij het vallen van de avond op deze plaats. O.K.?"
Witte Veder opperde geen bezwaren en even later reden de vrienden verder. De Indiaan in zuidoostelijke richting, Arendsoog naar het noorden.
Lightfeet had er zin in vandaag! In een razende galop snelde het dier over de heuvels. „Goed zo! Goed zo!" fluisterde Arendsoog hem in het oor. Hij boog zich nog dieper over de nek van zijn paard en genoot van de rit door het prachtige landschap.
Op de top van een hoge heuvel hield hij Lightfeet nogmaals in. Hij haalde de kaart uit zijn zadeltas te voorschijn en bestudeerde hem aandachtig. Ja, de verzameling witte speelgoedhuisjes in de verte moest Loaring zijn! Hij borg de kaart weg en verder ging het weer. De speelgoedhuisjes werden groter en groter... En toen Arendsoog een kwartiertje later het stadje binnenreed, waren zij tot het formaat van gewone huizen uitgegroeid.
Met kloppend hart reed de cowboy door de hoofdstraat. Als er nu eens geen telegraafkantoor in Loaring was... Het plannetje dat zij de vorige avond hadden gemaakt, zou in duigen vallen... Hij slaakte dan ook een zucht van verlichting toen hij een dertigtal meters verderop het kantoor ontdekte. Hij steeg af en haastte zich naar binnen. Het was stil in het vertrek. De bediende die achter een ruwhouten tafel zat, was in slaap gedommeld en schrok overeind toen Arendsoog hem op de schouder tikte.
„Eh... morning sir..." geeuwde hij. „Wat kan ik voor u doen?"
„Ik wil een telegram versturen naar de sheriff van Hammerston. Is dat mogelijk?"
„Tuurlijk sir," antwoordde de man, terwijl hij een paar aantekeningen maakte op het vel papier dat voor hem lag. „Het is dus bestemd voor de sheriff van Hammerston... De inhoud is?"
„Zal ik het even opschrijven?" vroeg Arendsoog. Hij pakte de pen en het papier aan die de man hem aanreikte, en enige minuten klonk nog slechts het krassen van de pen.
„Dat is het dan!" zei Arendsoog toen. Hij gaf het papier terug aan de man. Terwijl de bediende de woorden onderstreepte, las hij het telegram voor.

sheriff
hammerston

verzoek bevestiging van overlijden van mijn neef jef hunting stop in verband met erfenis gaarne inlichtingen omtrent laatste woonplaats stop indien mogelijk omgaand antwoord stop

bob hunting

„Jef Hunting... Is Jef Hunting dood?" vroeg de man fluisterend.
„Het schijnt zo te zijn," antwoordde Arendsoog. „Ik ben een neef van hem en verblijf toevallig in deze streek. Jef was geloof ik niet erg gezien, is het niet?"
„Ach sir..." begon de bediende, terwijl hij een kleur kreeg. „Over de doden niets dan goeds..."
Arendsoog begreep onmiddellijk, dat dit niet de reden was waarom de man niets over Jef Hunting wilde zeggen. Zolang er geen absolute zekerheid was omtrent het overlijden van Hunting, achtte hij het verstandiger niets te zeggen wat hem eventueel in moeilijkheden zou kunnen brengen.
„Maar waarom rijdt u niet naar Hammerston, sir?" gooide hij het gesprek over een andere boeg. „Het is maar twee uur rijden..."
„...En nog eens twee uur als het bericht vals blijkt te zijn," vulde Arendsoog aan. „Ik ben op doorreis en kan geen halve dag missen om de waarheid van een gerucht te onderzoeken."
„U hebt gelijk, sir," knikte de man. Dan ging hij bij het seinapparaat zitten en seinde het telegram naar Hammerston. „Als het meezit, kunt u over een half uur, drie kwartier al antwoord hebben, sir," zei hij toen hij klaar was.
„Al right! Tegen die tijd ben ik hier weer," antwoordde Arendsoog. Hij stak zijn hand op ten teken van groet en verliet het telegraafkantoor.

Een uurtje later griste hij op dezelfde plaats het antwoord van de sheriff van Hammerston uit de handen van de bediende. Zijn ogen gleden over de regels en er verscheen een glimlachje op zijn gezicht.
De bediende begreep er niet veel van. Als je de bevestiging van het overlijden van je neef krijgt, glimlach je toch niet!
Hij kon niet weten dat Arendsoog een andere reden had om te lachen...

Volgende week: WITTE VEDER DELFT HET ONDERSPIT!

een avontuur van RIK RINGERS

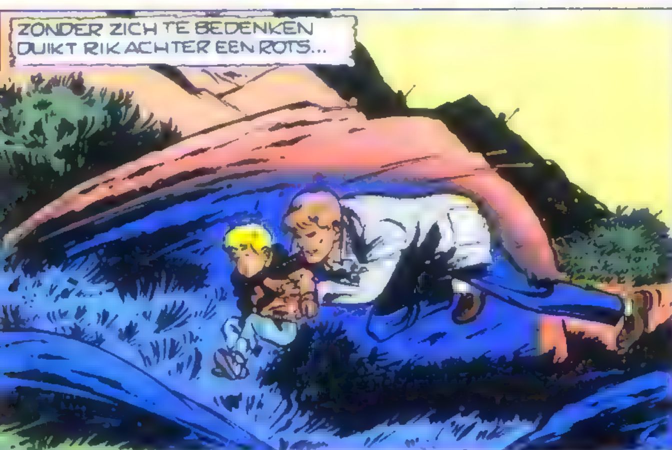
Rik Ringers is erin geslaagd het ontvoerde jongetje te bevrijden en de losprys terug te halen. Maar nu komt hy zelf in gevaar, want de schuld wordt op hem geschoven

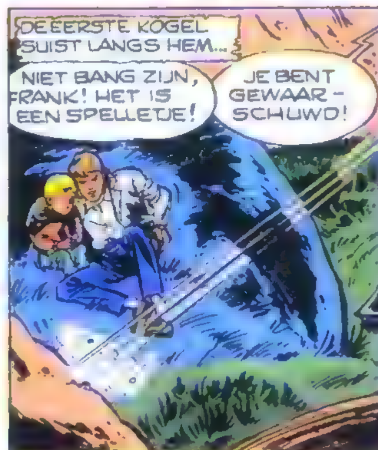
DE

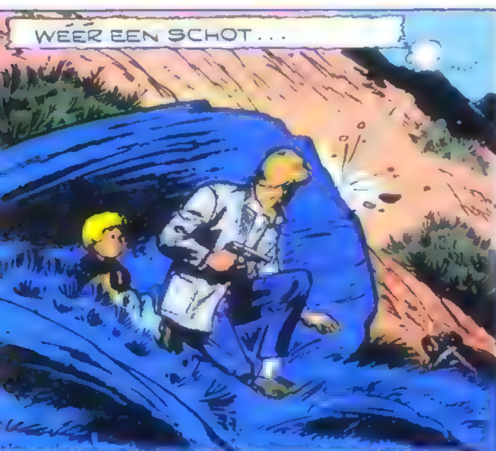

KIDNAPPER

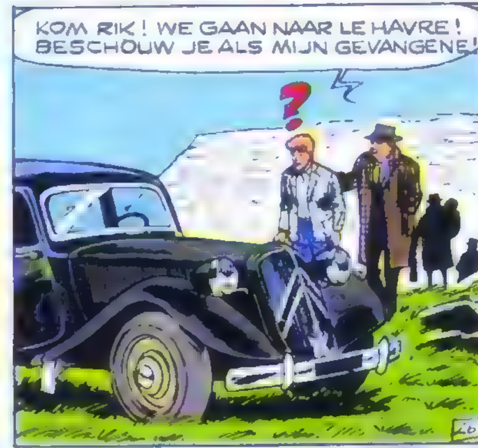

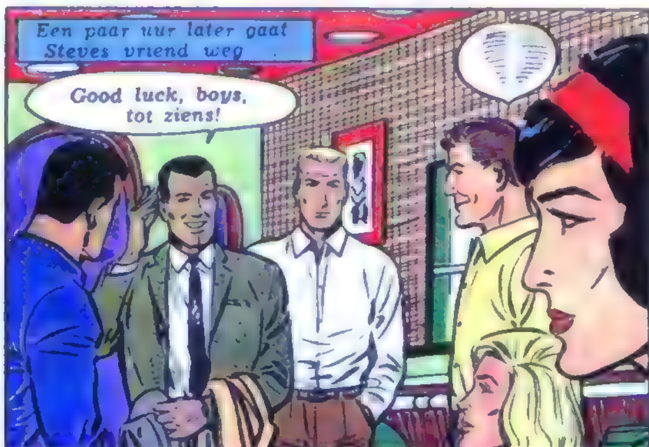

WORDT VERVOLGD

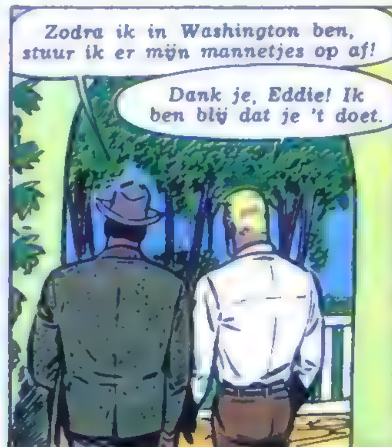

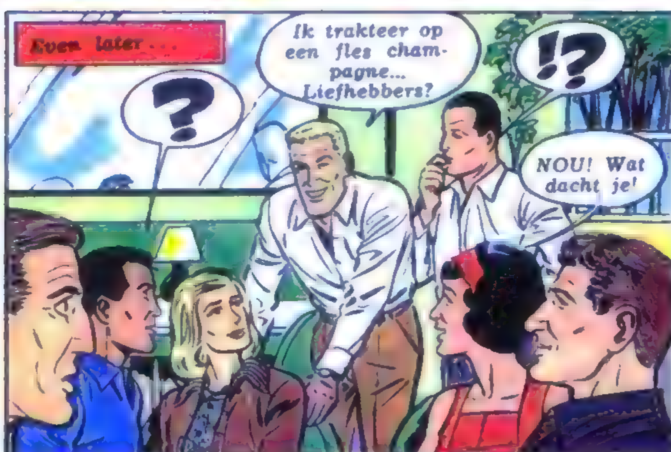
HET VERRAAD VAN

Steve Warson doet heel vreemd en toont bijzonder weinig zelfbeheersing . . .

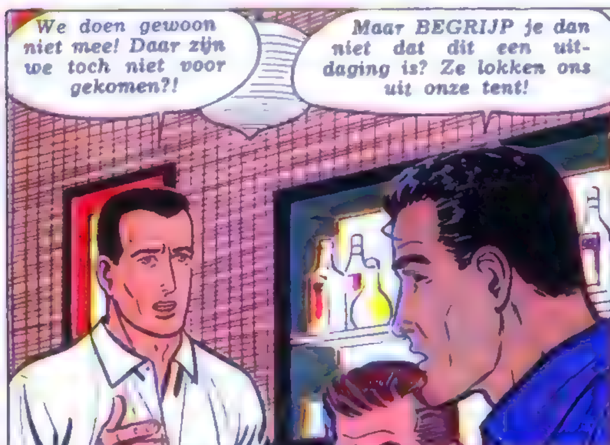

STEVE WARSON

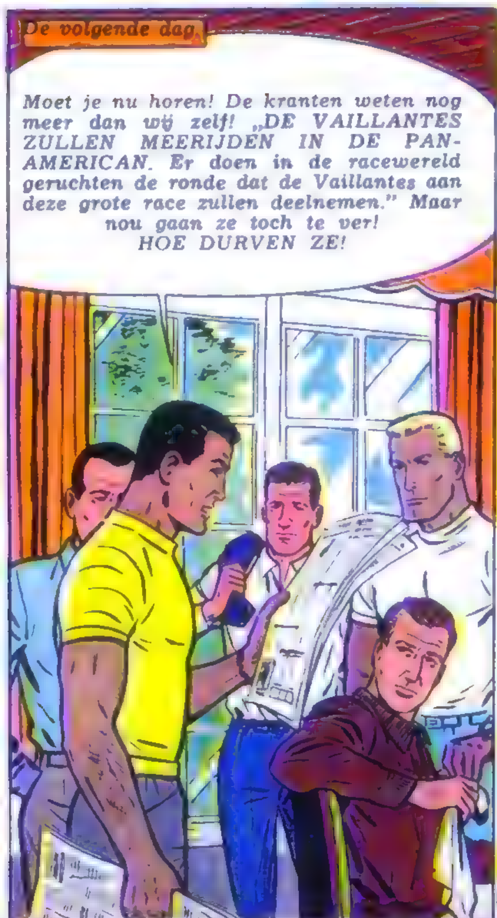

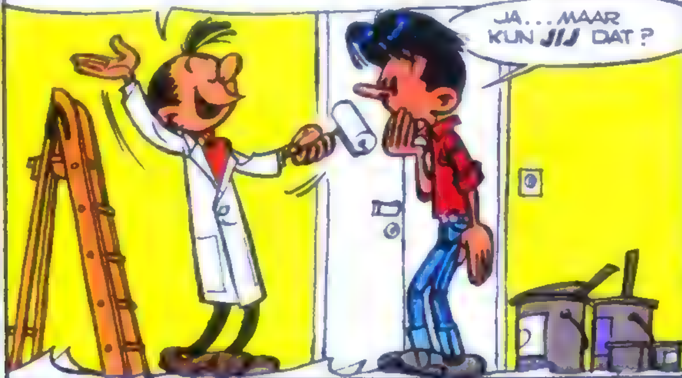

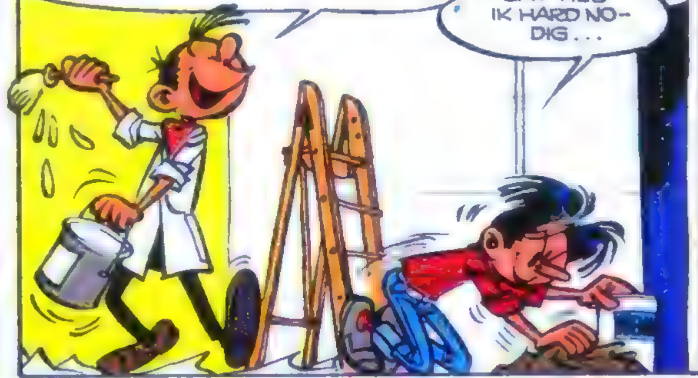

Wordt vervolgd

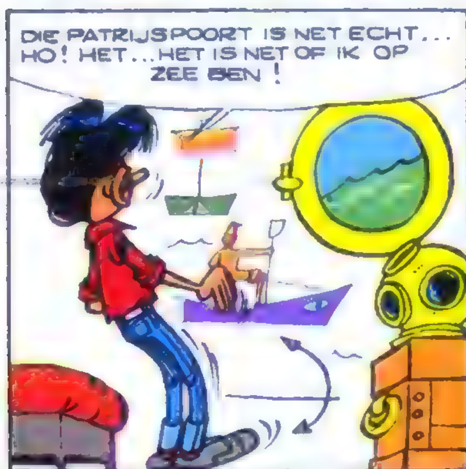
Ton en Tineke

THE PRETTY THINGS

HET rumoerige tv-optreden van de Engelse beat-groep **The Pretty Things** op tweede Paasdag heeft in ons Nederlandse tienerwereldje heel wat beroering verwekt. De show die Phil May (20), Dick „de baard" Taylor (22), John Stax (21), Brian Pendleton (21) en Viv Prince (21) daar in Blokker maakten, was nu niet bepaald een reclame voor de beat-muziek. Het was volgens velen een heel nare vertoning, die maar vlug vergeten moet worden. Dat The Things echter ook weleens een rustig momentje hebben, bewijst foto 1. Als op een zeventiende eeuws schilderij staan en zitten ze zoetjes bij elkaar in diep gepeins verzonken. Misschien denken ze aan hun nieuwste plaat „Judgement Day"/„Mamma, keep your big mouth shut", die sedert enkele dagen ook hier verkrijgbaar is.

* * * * *

FATS & HIS CATS

HOEWEL Engeland nog steeds beat-land nummer één is, treden de laatste tijd ook verschillende beat-groepen uit andere landen op de voorgrond. Een daarvan is het Duitse bandje **Fats & his Cats** (leider Fats zie je op de foto). Deze groep was zo omstreeks 1956 in Duitsland een van de populairste rock'n roll-bandjes. Daarna zijn ze — vooral na een optreden van de toen nog vrij onbekende Beatles in de Starclub Hamburg — omgeschakeld naar de beat. En met succes, hetgeen je zelf kunt zien, want dezer dagen treden ze op voor de Nederlandse televisie.

THE SCORPIONS

WANNEER je een Engelse tiener naar **The Scorpions** vraagt, zal hij zijn hoofd schudden en zeggen: „Daar heb ik nog nooit van gehoord." Dat klopt, want deze Engelse groep is in de muziekkelders van Liverpool, Blackpool of Londen volkomen onbekend. En dat, terwijl ze bij ons voortdurend op de bovenste plaatsen van de hitparades staan. Denk maar eens aan hun hits „Hello Josephine" en „Ann-Louise". The Scorpions, bestaande uit: Ian Lucas (20), Ron Postill (22), Tony Postill (21), Pete Lewis (21) en Terry Morton (21), waren enkele weken geleden voor een bliksembezoek in Nederland en de Pep-fotograaf liet deze gelegenheid niet voorbij gaan. Hij maakte een kleurig plaatje van het vijftal.

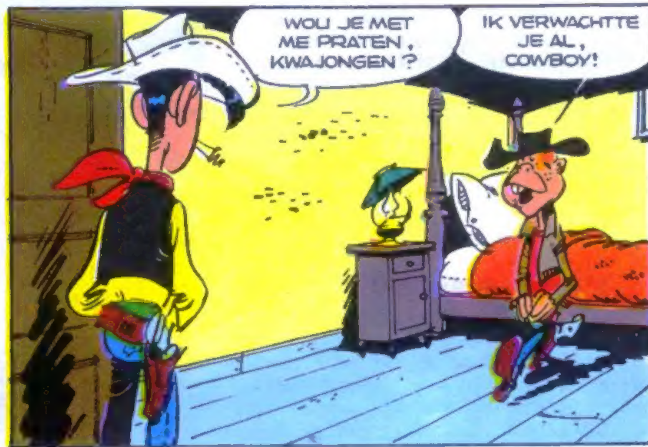
LUCKY LUKE en BILLY

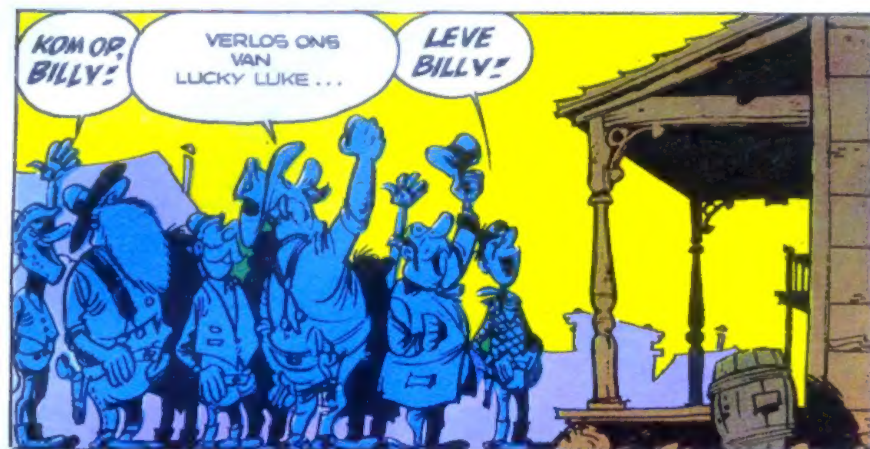

the Kid

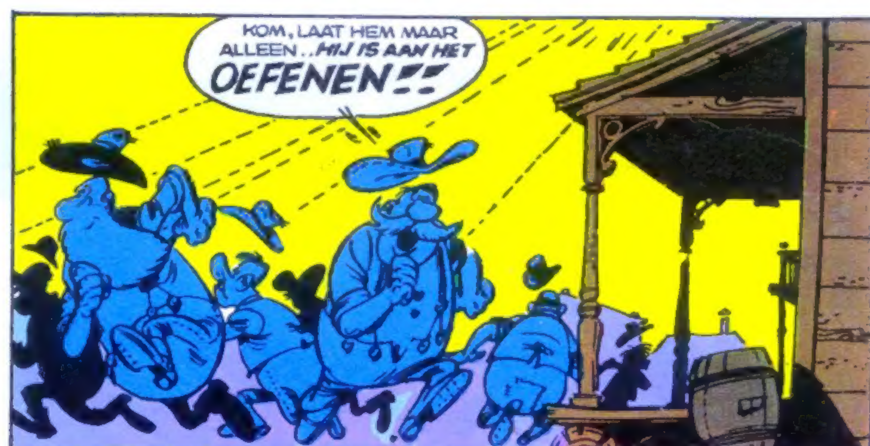
Lucky Luke hangt de boef uit, want de hele stad is zo bang voor Billy the Kid, dat de bevolking alleen ontzag kan hebben voor een nog grotere schurk . . .

WORDT VERVOLGD.

DAAN SCHRIJVERS